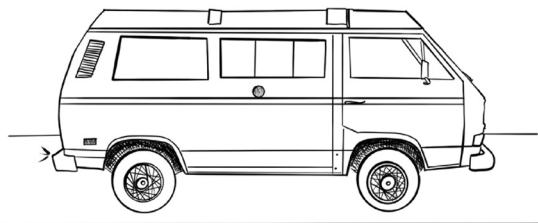

П'ЯТНИЦЯ, 8 СЕРПНЯ

До Каліфорнії — 3 041 миля

Розділ перший

Якби ви спитали у Вандербікерів, чи могли б вони коли-небудь уявити, що мандруватимуть у білому мікроавтобусі з номерним знаком «ЛЮДВІГ», узявши курс на Індіану, вони б відповіли, що, либонь, швидше потраплять на Місяць. Однак після всіх подій минулого тижня — відтоді як з'ясувалося, що татко застряг у Елберфілді, штат Індіана, через торнадо, і його рейс додому скасовано, а відтак він не потрапить на велику вечірку з нагоди власного сорокаріччя, яку потайки готували йому діти, — Вандербікери почали діяти. Орендували мікроавтобус у давнього друга сім'ї, містера Річі, а також переконали маму, що автомобільна подорож тривалістю в цілий місяць — саме те, що їм усім потрібно.

Була 4:32 по обіді, й сонце все ще високо стояло на небі, коли їхній бусик прогрімтів мостом Джорджа

Вашингтона. День був спекотний — градусів 95¹ — і всі були вдячні за кондиціонер у фургоні. Семирічна Лейні розщепнула переноску смугастої чорно-білої киці, посадивши Смокінгову собі на коліна, й вони удвох дивилися у вікно, спостерігаючи, як знайома лінія горизонту Нью-Йорка все маліє й маліє. Небо простягалося над мегаполісом, і велетенське місто більше не видавалося аж таким великим. Унизу води річки Гудзон, що відділяли місто Нью-Йорк від штату Нью-Джерсі, ритмічними хвилями перекочувалися довкола острова Мангеттен. І хоча Лейні не могла дочекатися, коли нарешті побачить татка, нерви її все більше напружувалися у міру того, як мандрівники від'їжджали далі й далі від улюбленого «піщаника». Дівчинка ніколи не полишала рідної домівки довше ніж на кілька тижнів, а ця подорож мала тривати цілий місяць.

Лейні часто закліпала, і вмить місто зникло з очей — це мікроавтобус з'їхав із мосту на автостраду.

— Бенні не може повірити, що ми проїдемо всю країну, — повідомила п'ятнадцятирічна Іза, дивлячись у свій мобільний. Бенні був одним із найближчих Ізиних друзів, і його сім'я тримала пекарню Кастлманів, де випікали найкращі в світі сирні круасани. — Пише, що скучатиме за мною.

¹ За Фаренгейтом; що становить 35 градусів за Цельсієм.

— Звісно, що скучатиме, — погодилася Джессі, Ізіна сестра-близнючка.

— Я й сама не можу повірити, що ми це робимо, — озвалася мама з водійського сидіння.

— І я, — долучився до розмови містер Байдерман, їхній сусід із четвертого поверху. Він сидів на пасажирському сидінні спереду, тримаючи на колінах купу дорожніх карт.

Орландо, ровесник близнючок, озвався ізсередини фургона. Містер Бі став його опікуном після того, як приблизно рік тому хлопцева мама зникла, повернувшись у Джорджию без сина.

— Містере Бі, вам не треба усіх тих карт — у мене все є в телефоні.

Містер Бі відчайдушно намагався розправити величезну карту Нью-Джерсі, від чого папір надірвався.

— А що, як не буде сигналу або інтернету?

Джессі сиділа на задньому сидінні поруч із Орландо. Вони переглянулися і знизали плечима.

Містер Бі та Орландо надумали приєднатися до Вандербікерів лише дві години тому. Це була знаменна мить для містера Бі, який нечасто приймав покvapні рішення. Містер Бі любив усе передбачуване, і саме цим пояснювався вибір його щоденного одягу. Єдиний раз Вандербікери побачили його у чомусь іншому, крім незмінних чорних штанів і такого ж кольору футболки, під час марафону рік тому, коли Лейні змусила його бігти у фіолетовій, щедро прикрашеній блискітками футболці.

Минулий тиждень був багатий на події. Вандербікери знайшли старого листа від таткового батька, якого всі вони називали Дідусь-Батечко; цей лист мав бути вручений адресатові у день таткового випускного у коледжі. У листі йшлося про плани вирушити удвох в автомобільну подорож до Каліфорнії з переліком зупинок у визначних місцях і національних парках, котрі сам автор листа мріяв побачити. Але Дідусь-Батечко раптово помер від серцевого нападу якраз напередодні синового випускного, тож татко дітлахів так і не отримав того давнього листа. І навіть

не знав про заплановану подорож через усю країну до місцини під назвою Вейлерз Коув — Бухти китобоїв. Після тривалих пошуків дітлахи Вандербікери зібрали докупи все, що їм вдалося з'ясувати, і тепер вони мали намір здивувати татка, організувавши йому на сорокаріччя ту давню подорож.

У мікроавтобусі містера Річі діти знайшли план маршруту, що включав іще чотири цікаві місцини, які мріяв відвідати Дідусь-Батечко: місто Сент-Луїс, Карлсбадські печери¹, національний парк «Білі піски»², а також Гранд-Каньйон³. І, звісно, кінцевим пунктом була Вейлерз Коув, розташована в Пойнт-Лобос, зовсім поруч із тим місцем у Каліфорнії, де мешкала їхня тітка Пенні.

Дванадцятирічний Олівер, що сидів якраз позаду містера Бі, розпрямив ноги так, що його коліна впиралися в спинку сидіння містера Бі.

— Відчуваю їх у себе в попереку, — зауважив містер Бі.

¹ Національний парк у Нью-Мексико, відомий різноманітням гірських порід та туристичними стежинами.

² Мальовничий заповідник із рідкісними дюнами з білого піску, розташований у Нью-Мексико.

³ Або Великий каньйон: один із найглибших каньйонів світу, розташований на північному заході американського штату Аризона на плато Колорадо, в середній течії річки Колорадо.

— Але мені їх ніде більше діти, — поскаржився Олівер. — До того ж ми веземо з собою цілий зоопарк!

І Олівер не перебільшував. Бо з ними мандрували, звісно ж, Смокінгова киця і басет-гаунд Франц, а ще мама з Лейні зробили незаплановану зупинку біля пекарні «На дереві» і «Котячої» кав'ярні — улюбленого дітища їхньої мами — і прихопили з собою двох кошенят на ймення Персикова і Вершкова. Тепер вони везли їх у Каліфорнію в подарунок тітці Пенні. Позаяк в ящику-контейнері мало поміститися двоє кошенят разом із власним «туалетом», то ящик був величеський, а тому й поставили його на підлогу спереду — в ногах у Олівера.

Смокінгова зістрибнула з плеча Лейні, розглядаючи крізь планки клітки незваних гостей. Персикова і Вершкова — Олівер не міг їх розрізнити — зашипіли й наставили кігтики, готові захищатися.

Смокінгова тут же ретирувалася, розпушивши хвіст, немовби його вразило електричним струмом.

— Чудово, — пробурмотів Олівер. — Кошенята воюють.

— Вони просто знайомляться, — пояснила Лейні, коли Смокінгова знову застрибнула їй на коліна.

— Чому Смокінгова не в переносці? — спитала мама, коли мікроавтобус трохи пригальмував. Була година

пik i, здавалося, наче увесь штат Нью-Джерсі виїхав саме на цю автомагістраль.

— Їй там не подобається, — повідомила Лейні. — Вона хоче бути на волі.

Дев'ятирічна Гіацинта, найспокійніша з усіх дітлахів Вандербікерів, сиділа спереду разом із Францом поруч із Олівером. Франц, невеликий любитель поїздок у машині, пускав слину. Олівер відсунувся від нього подалі, щоб не замаститися.

— Усе гаразд, Франце, — заспокійливо прошепотіла Гіацинта, витираючи йому підборіддя носовичком, на якому власноруч вишила китицю бузку. — Ми їдемо в Каліфорнію!

Франц гавкнув, відтак поклав голову дівчинці на коліна, дозволивши почухати себе за вухами.

— Ви можете надіслати їй ще одне повідомлення? — казала мама містерові Байдерману, який тримав її мобільний у руках і похалцем щось набирив. — Не хочу, щоб тітонька Гарріган забула замовити борошно.

Тітонька Гарріган — дружина маминого брата Артура — погодилася опікуватися пекарнею на місяць. Телефон дзенькнув.

— Гарріган пише, що вона все пам'ятає, і щоб ви припинили її турбувати, а краще пильнували дорогу, — доповів містер Бі, перш ніж вимкнути в мобільному звук. — А тепер я покладу це в «бардачок».

Іза натягнула навушники, щоб слухати музику, Гіа-цинта схилилася над своїм ноутбуком, а Олівер занурився у «Псів резервації»¹.

— Святий Боже, — стиха промовив Орландо. — Ти бачила цей лист на електронній пошті?

Лейні з цікавістю дослухалася до розмови у себе за спиною.

— Отакої, — озвалася Джессі. — Ти гадаєш, що ми мусимо це зробити?

— Але ж це особлива поїздка — з нагоди дня народження твого татка, — наголосив Орландо. — Тож ми не повинні займатися шкільними справами під час канікул, еге ж?

— Така нагода випадає *один раз у житті!* — озвалася Джессі. — Гадаю, ми повинні відповісти їй «так!».

Лейні більше не могла витримати. Вона розвернулася:

— А що це за нагода — *«один раз у житті»?* — спитала вона.

Джессі з Орландо зиркнули на неї, потім одне на одного. Відтак Джессі знов поглянула на сестру.

— Так, нічого, — відповіла вона. — Дещо зі школи.

¹ Американський комедійний телесеріал 2021–23 рр. режисера Тайкі Вайтіті. Герої серіалу — четверо американських підлітків, що мандрують із Оклахоми в Каліфорнію. Олівер, ймовірно, читає книжку, що лягла в основу сценарію цього серіалу.

Вони наново втупилися в свої мобільні, і Лейні могла сказати, що вони надсилають повідомлення одне одному. Усвідомлюючи, що не дізнається від них більше нічого, Лейні відвернулася. Вона все одно з'ясує, в чому річ — слід лише дочекатися сприятливої нагоди.

Мама легенько побарабанила пальцями по керму.

— Не можу повірити, що ми подорожуватимемо через усю країну!

— Татко буде неабияк здивований, — запевнила її Лейні, і Смокінгова нявкнула, погоджуючись.

— Я голодний, — заявив Олівер.

— Ми в дорозі лише сорок п'ять хвилин, — нагадала йому Джессі.

— Ми вже майже на місці? — спитала Лейні.

— Аякже, — саркастично озвалася Джессі. — Залишилося якихось дванадцять годин до Елберфілда.

— *Дванадцять годин?* — скрикнула Лейні.

— А, може, і більше, — додала мама. — Усе залежатиме від руху на дорогах. У п'ятницю ввечері транспорту на дорогах чимало.

Лейні зітхнула і виглянула у вікно. Машин було повнісінько.

— Ми їдемо в Індіану, — повідомила найменшньої сестрі Іза. — Маємо ще проїхати Нью-Джерсі, Пенсильванію, Огайо і Кентуккі.